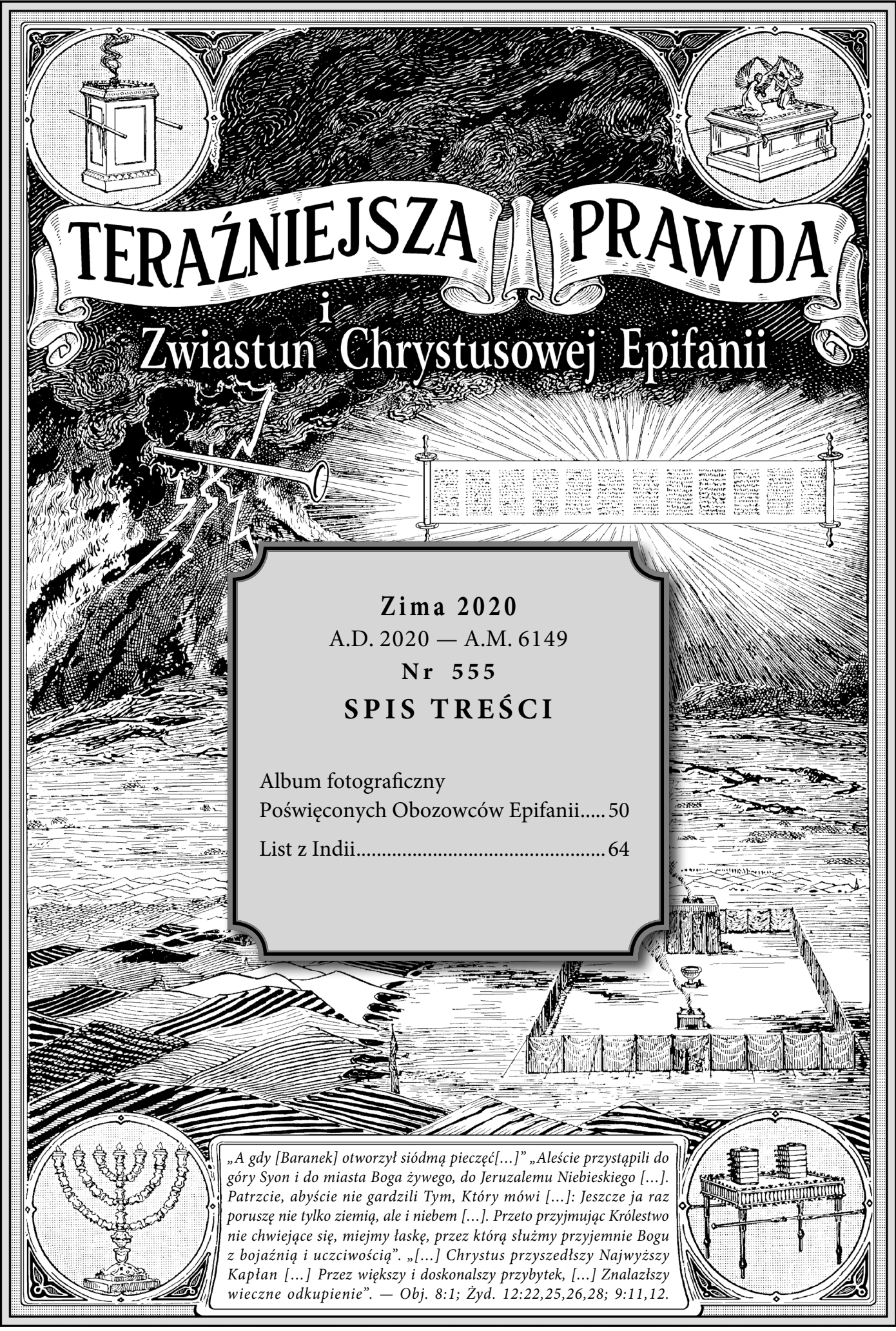

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Zima 2020

A.D. 2020 — A.M. 6149

Nr 555

SPIS TREŚCI

Album fotograficzny Poświęconych Obozowców Epifanii.....	50
List z Indii.....	64

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć[...]” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego [...]. Patrzcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi [...]: Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem [...]. Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służmy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością”. „[...] Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan [...] Przez większy i doskonalszy przybytek, [...] Znalazłszy wieczne odkupienie”. — Obj. 8:1; Żyd. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

ALBUM FOTOGRAFICZNY POŚWIĘCONYCH OBOZOWCÓW EPIFANII

MAMY przywilej podzielić się z Wami przeglądem zarysów przedstawionych w niektórych typach dotyczących Poświęconych Obozowców Epifanii, rozważanych w formie obrazów lub fotografii, z nadzieją, że to pomoże nam je zrozumieć.

Analizując obrazy lub typy biblijne, musimy uważnie przyglądać się szczegółom, bowiem w niektórych z tych obrazów pokazana jest tylko część POE, a nie wszyscy – np. w antytypicznej królowej Saby. Na innych fotografiach POE przedstawieni są wraz z innymi quasi-wybranymi, ale nie wszyscy quasi-wybrani na obrazie są POE – np. w klasie antytypicznej Miriam i synów z Tysiąclecia.

Każda z klas w Bożym planie przedstawiona jest w Biblii z różnych punktów widzenia. Jeden fragment może dotyczyć ogólnej zasady z jakiegoś punktu widzenia, a inne mogą uwypuklać poszczególne

aspekty, zarysy i szczegóły. Te różne ujęcia tego samego tematu nawzajem się uzupełniają i musimy przeanalizować wszystkie obrazy, aby uzyskać jasne zrozumienie w zakresie danej klasy i jej członków.

Zacznijmy nasze rozważania od wyjaśnienia, co oznacza nazwa „Poświęceni Obozowcy Epifanii”, czasem okreśłani skrótowo jako „POE”. Stanowią oni część grupy zwanej „Poświęcającymi się między wiekami” w przedruku R5761. Termin „Poświęceni Obozowcy Epifanii” można łatwo wyjaśnić początkującemu badaczowi jako nazwę dla klasy tych, którzy dołączają do ludu Bożego – antytypicznego Obozu Izraela (2 Moj. 14:19,20) – stając się naśladowcami Jezusa już po wyborze wszystkich wybranych Wieku Ewangelii, ale jeszcze przed końcem okresu (1 Tym. 6:14; 2 Tym. 4:1; 2 Tes. 1:7,8), w którym Chrystus w swej drugiej obecności ukazuje się lub jest objawiony światu jako burzyciel imperium Szatana i założyciel Królestwa Bożego (PT 1958, s. 7).

Nazywani są Poświęconymi Obozowcami Epifanii, ponieważ ich stanowisko przed Bogiem jest zobrazowane w Obozie Epifanii, w odróżnieniu od Dziedzinka Epifanii, na którym przebywają antytypiczni Lewici (PT 1983, s. 78). Termin „Poświęceni Obozowcy Epifanii” odróżnia ich od tych jednostek, które będą się poświęcać po otwarciu Drogi Świętej. Tych, którzy poświęcą się po jej otwarciu moglibyśmy stosownie nazywać Poświęconymi Obozowcami Tysiąclecia. Ponadto identyfikujemy POE w następujący sposób: „Poświęceni” opisuje stan ich serc, „Epifania” odnosi się do czasu, w jakim się poświęcają, a „Obozowcy” określa miejsce ich przebywania (pokazane w antytypicznym obrazie Przybytku).

Zauważamy również, że klasa Poświęconych Obozowców Epifanii obejmuje tych chrześcijan – w obrębie lub poza obrębem ruchu prawdy epifanicznej – którzy poświęcają się w czasie działania obrazu Obozu Epifanii, tj. od roku 1954 do ustanowienia Pośredniczącego Królestwa Chrystusa. Ich stosunek do prawdy parazyjnej lub epifanicznej nie ma wpływu na tę kwestię. „Epifania” w nazwie odnosi się do czasu, a nie do przynależności doktrynalnej. Innymi słowy jest to poświęcenie dokonane w okresie Epifanii po wrześniu 1954 roku. Choć uważamy, że najbardziej pożądanym stanem jest przyjęcie zarówno prawdy parazyjnej, jak i epifanicznej, przestrzegamy przed myślą, że jednostka może udowodnić swą wierność tylko przyjmując jedną z nich lub obydwie. Aby być zakwalifikowa-

PL ISSN 0239-4480

Czasopismo wydawane kwartalnie (Wiosna, Lato, Jesień, Zima)
przez

ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

ul. Dziewińska 40, 60-178 Poznań

Redaktor

Leon Snyder, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs,
PA, 19425-2700, U.S.A.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce

Henryk Olekszy

Roczna prenumerata 4 szt. x 3 zł = 12 zł.

Inne publikacje:

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

Edycje obcojęzyczne:

angielska, francuska, niemiecka, portugalska, tamilska, malajalam,
kannada, ukraińska, litewska

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane:

- w obronie prawdy parazyjnej, udzielonej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy;
- w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”;
- w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się prawdy epifaniczno-bazylejskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr 18 1020 1026 0000 1802 0014 8916.

Teraźniejsza Prawda będzie również wysyłana bezpłatnie tym z ludu Pana, którzy o to poproszą.

nym do POE, należy przynajmniej przyjąć Jezusa za swego Zbawiciela i Króla, poświęcić się i wiernie realizować to poświęcenie. Próbą wierności nie jest wiedza, a chrześcijański charakter – szczególnie zalety wiary i posłuszeństwa.

POE jako klasa składają się z jednostek – zarówno z Żydów, jak i pogan – które *po* 16 września 1954 roku, ale jeszcze *przed* otwarciem Drogi Świętej przyjmą Jezusa jako Zbawiciela, poświęcą swe życie Bogu i okażą się wierni w tym poświęceniu. Choć terminu „Poświęceni Obozowcy Epifanii” nie znajdziemy w Piśmie Świętym, trzy słowa, jakie się nań składają, mają podstawę biblijną (PT 2002, s. 43; TP 2002, s. 46).

Fakt, że jednostki te poświęcają się *po* 16 września 1954 roku, oznacza, że jest dla nich za późno na członkostwo w klasie Młodocianych Godnych (czwartej i ostatniej klasy szczególnie wybranej). POE należą jednak do przedtysiącletnich potomków Abrahama jako najwyższa klasa wśród quasi-wybranych. Czytamy bowiem w Gal. 3:7-9, że „[...] ci, którzy są z wiary, ci są synami Abrahama” i „[...] dostępują błogosławieństwa wraz z wierzącym Abrahamem” (jeśli nie zaznaczono inaczej, wszystkie cytaty pochodzą z UBG – przyp. tłum.).

Nasza kolejna fotografia Poświęconych Obozowców Epifanii przedstawia ich wraz z matką w ziemskich zarysach Przymierza Potwierdzonego Przysięgą. Przymierze to może być nazwane ich duchową matką, ponieważ zawiera obietnice odnoszące się do nich i posilające ich życie duchowe.

Przymierze, które działało pomiędzy Bogiem a Abrahamem, Izaakiem, Jakubem i kolejnymi Starożytnymi Godnymi oraz które działało *prospektywnie* pomiędzy Bogiem a Ablem, Enochem, Noem itd., co jest pokazane w Żyd. 11:3-7,39,40, jest tym samym Przymierzem, które działa obecnie pomiędzy Bogiem, Młodocianymi Godnymi oraz Poświęconymi Obozowcami Epifanii. Przymierze to w pewnych swoich ziemskich zarysach Przymierza Potwierdzonego Przysięgą jest wyrażone w 1 Moj. 22:6-8. Skoro działało w sposób *prospektywny* w przypadku Abła, Enocha, Noego itd., może działać obecnie w przypadku poświęcających się pomiędzy wiekami, jak to sugeruje ogólna myśl Pisma Świętego, logika i fakty.

Gal. 3:6-9 i Rzym. 4:16 nauczają, że ci wszyscy, którzy mają ten sam rodzaj wiary, jaką miał Abraham, będą wraz z nim pobłogosławieni przywilejem błogosławienia wszystkich rodzin ziemi. Ta obietnica stanowi Przymierze! Obecnie działa ona wobec Młodocianych Godnych, a także Poświęconych Obozowców Epifanii, ponieważ „są z wiary Abrahama”, tj. „ufają, gdy nie mogą go dostrzec” (2 Kor. 4:13; 5:7), a zatem „dostępują błogosławieństwa wraz z wierzącym Abrahamem”. To prawda, że

wczesne zarysy Przymierza Potwierdzonego Przysięgą nie zapewniają życia, bowiem ono będzie dane tym klasom poprzez Nowe Przymierze, pokazane w Keturze. Jednak te wczesne zarysy Przymierza Potwierdzonego Przysięgą dają im pewien rodzaj stanowiska przed Bogiem.

Przymierze działające w tym życiu w stosunku do Abrahama, Izaaka, Jakuba oraz pozostałych Starożytnych Godnych *nie* zostało pokazane w typie w żadnej z trzech żon Abrahama. Nie są też w nich pokazane te jego zarysy, które obejmują Wielką Kompanię i cielesny Izrael (Rzym. 11:28,29). Jednak tak jak dokładnie ten sam warunek nie unieważnia Przymierza Potwierdzonego Przysięgą dla Wielkiej Kompanii i Izraela cielesnego, tak niepokazanie tego przymierza w typie w żadnej z żon Abrahama nie dowodzi, że nie istnieje, ponieważ wiele wersetów świadczy o jego istnieniu, a jest to przymierze podobne do tego, jakie obejmuje Młodocianych Godnych (E4, s. 355-356).

Imiona członków POE, tak jak imiona Starożytnych i Młodocianych Godnych, są zapisywane w księdze żywota, chociaż w przeciwieństwie do tych dwóch klas wybranych, nie są prospektywnie zapisywane w niebie. Członkowie tych trzech klas, po poświęceniu się, zaczęli wpisywać swoje charaktery w ziemskie zarysy jego fazy potwierdzonej Przysięgą, chociaż w rzeczywistości nie otrzymują oni życia dopóki nie wejdą pod działanie Nowego Przymierza podczas Pośredniczącego Królestwa.

Brat Johnson pokazuje, że „zapisanie imion w księdze żywota” „w zwykłym znaczeniu jest wpisaniem czyjegoś charakteru w przymierze” i wyjaśnia, że Starożytni i Młodociani Godni zaczęli wpisywać swe charaktery w ziemskie zarysy jego fazy potwierdzonej Przysięgą. To samo dotyczy Poświęconych Obozowców Epifanii. Codziennie wpisują swoje imiona do księgi życia w sposób podobny do Młodocianych Godnych (PT 1981, s. 14, kol. 2).

Chociaż nie są oni na próbie do życia w tym Wieku, to pewne rzeczy w tym życiu oraz pewne rzeczy w Tysiącleciu zostaną wypracowane w Poświęconych Obozowcach Epifanii, by przygotować ich do życia wiecznego. W tym życiu, po to by okazać się wiernymi jako drugorzędne ziemskie potomstwo Abrahama, muszą przejść próbę wiary i posłuszeństwa – w rzeczy samej muszą skryształizować te dwie łaski. Będą oni musieli także rozwinąć dużą miarę niesamolubnej miłości, która jest konieczna do wiernego wykonywania poświęcenia aż na śmierć.

Cierpią oni dla sprawiedliwości i toczą dobry bój wiary, co rozwija ich charaktery i dowodzi, że są godni, by zająć szczególne miejsce łaski, które Bóg zarezerwował dla nich w swoim Królestwie. Jednakże nawet w tym życiu otrzymują oni wiele

błogosławieństw, ponieważ Bóg poprzez Chrystusa zajmuje się nimi jako swymi perspektywnymi synami. Jako takim daje im zrozumienie swojego Słowa (1 Kor. 2:9-12), przybliża się do nich w społeczności (Jak. 4:8; 1 Jana 1:3), uświęca ich przez swoją prawdę, a tym samym sprawia, że są oni coraz bardziej wolni od mocy grzechu i błędu (Jana 17:17; 8:32), daje im swego Świętego Ducha (Łuk. 11:13; 1 Jana 3:24) oraz karci ich i dyscyplinuje (Żyd. 12:6-11).

Nasze kolejne zdjęcie pokazuje Poświęconych Obozowców Epifanii jako część Bożej Rodziny przygotowywaną do pomocy w pouczeniu tych, którzy później dołączą do tej rodziny. Poświęceni Obozowcy Epifanii należą do wybranego, przedtysiącletniego potomstwa Abrahama. Rozważamy porządek tego potomstwa, zaczynając od najściślejszego znaczenia, czyli samego Chrystusa (zbiorowego, czyli Głowy i Ciała – przyp. tłum.) (Gal. 3:16,29). Następnie w mniej ograniczonym sensie przedtysiącletniego potomstwa Abrahama obejmuje cztery klasy wybrane: klasę Chrystusa, Wielką Kompanię oraz Starożytnych i Młodocianych Godnych (E1, s. 327).

Przymierze Potwierdzone Przysięgą, zapisane w 1 Moj. 22:16-18, rozwija pierwszą obietnicę uniwersalnego Przymierza Abrahamowego, zapisanego w 1 Moj. 12:2,3, tj. „uczynię z ciebie wielki naród”. To Przymierze Potwierdzone Przysięgą wskazuje, że przepowiedziane błogosławienie wszystkich narodów ziemi nastąpi za pośrednictwem potomstwa Abrahamowego i że to potomstwo w szerszym znaczeniu będzie rozmnożone zarówno w aspekcie niebiańskim, jak i ziemskim – jak *gwiazdy na niebie* i jak *piasek na brzegu morza*. Niebiańskie potomstwo obejmuje Małe Stadko i Wielką Kompanię, a ziemskie potomstwo to przede wszystkim Starożytni i Młodociani Godni, choć drugorzędnie także Poświęceni Obozowcy Epifanii i pozostali quasi-wybrani. W PT 1978, s. 52 (TP 1978, s. 96), br. Jolly pisał o nich jako o najniższym rzędzie przedtysiącletniego potomstwa Abrahama. Dodał następnie: „Ponieważ quasi-wybrani są drugorzędną częścią ziemskiego potomstwa, które ma błogosławić wszystkie narody ziemi, oczywistym jest, że są oni rozwijani tak jak Starożytni i Młodociani Godni przez ziemskie zarysy tego Przymierza Potwierdzonego Przysięgą, choć oczywiście ofertę życia wiecznego otrzymają pod Nowym Przymierzem, gdy zostanie ustanowione”.

Następna demonstracja wielkiej Bożej miłości do Poświęconych Obozowców Epifanii jest pokazana w Iz. 56:3-5. Według definicji eunuchowie to wykastrowani mężczyźni, lecz Jezus zaliczył do nich także tych, którzy urodzili się eunuchami, to znaczy tych, którzy nigdy nie byli zdolni do stosunków płciowych (nasz Pan z aprobatą wymienia również takich, którzy sami uczynili siebie eunuchami po-

przez praktykowanie samokontroli i życie w celibacie – dla Królestwa niebiańskiego, tak jak On sam to uczynił – Mat. 19:12, por. 1 Kor. 7:37,38).

Eunuchami w Izraelu zazwyczaj byli cudzoziemcy wcześniej wzięci do niewoli i uczynieni eunuchami przez inne narody nieizraelskie, wśród których kastrowanie niewolników było powszechnie praktykowane. 5 Moj. 23:1 wskazuje, że dawniej eunuchom nie wolno było „wchodzić do zgromadzenia PANA”. Z tego powodu eunuchowie byli w Izraelu uważani za wyrzutków. Jednak w Iz. 56:3-5 Bóg dał im pocieszające zapewnienie, że eunuchowie, którzy uchwycili się Jego przymierza i wybierali rzeczy, które były Mu miłe, znajdą miejsce w Jego domu, mimo że nie mogli spłodzić potomstwa.

W PT 1982, s. 53 czytamy: „Wydaje się, że ci eunuchowie, niebędący Izraelitami, którzy teraz także mogli należeć do Izraela, są wyraźnym typem drugiej klasy poświęcającej się między Wiekami – po tym jak jesienią 1954 roku upłynęło 80 antytypicznych lat z 3 Moj. 12, a mianowicie – klasy Poświęconych Obozowców Epifanii”.

Młodociani Godni, antytypiczni cudzoziemcy, mieli w niektórych przypadkach przywilej ojcostwa – zapoczątkowywania nowego życia – w latach 1881-1914 wobec wybranych spłodzonych z Ducha i niektórych ze swej własnej klasy, a w latach 1914-1954 wobec większej liczby jednostek ze swojej klasy. Jednak Poświęceni Obozowcy Epifanii nie mogą w tym sensie być ojcami nikogo spośród wybranych – antytypicznych kapłanów i Lewitów – i *pod tym względem są eunuchami*, symbolicznymi uschniętymi drzewami.

Poświęceni Obozowcy Epifanii nie mają jednak nadmiernie martwić się swoją niemożnością należenia do wybranych ani bycia ich ojcami, ponieważ mają wspierać przywilej otrzymania od Boga następnego w kolejności przywileju – stanowienia najwyższej klasy wśród quasi-wybranych, klasy pokazanej w typie przez Miriam przewodzącą kobietom w wielkiej potysiącletniej pieśni tryumfu (2 Moj. 15; E11, s. 293). Ponadto od 1954 roku mają przywilej ojcostwa wobec innych jako antytypicznych Netynejczyków, innych Poświęconych Obozowców Epifanii, a także niepoświęconych członków Obozu epifanicznego.

Cudzoziemcy i eunuchowie posiadali błogosławione zapewnienie, że jeśli będą czynić rzeczy wspomniane w Iz. 56:1,2,4-7, nie będą przez Boga uważani za wyrzutków, ale za Jego błogosławionych, tak samo jak Izraelici z urodzenia, oraz że wszystkie cenne przywileje i błogosławieństwa obiecane w wersetach 5. i 7. będą należeć także do nich – zarówno w typie, jak i w antytypie. Tak samo jak spłodzeni z Ducha, tak i Młodociani Godni i Poświęceni

Obozowcy Epifanii mają być posłuszni naukom Bożym i praktykować sprawiedliwość.

Mają zachowywać swój odpoczynek w wierze w Boga i Chrystusa, nie zakłócając go ufnością w usprawiedliwienie przez uczynki. Werset 2. wspomina także o przestrzeganiu sabatu. Mają pilnie strzec swojego postępowania i służby przed praktykowaniem zła (w. 1,2). Dwie dodatkowe i odmienne rzeczy, które miały być czynione, są wymienione w wersecie 4. Pierwszą z nich jest wybieranie tego, co podoba się Jehowie. Drugą jest „*mocne* [Rotherham] uchwycenie się mojego przymierza”. Młodociani Godni i Poświęceni Obozownicy Epifanii, antytypiczni synowie cudzoziemca i antytypiczni eunuchowie, do których bezpośrednio odnoszą się odpowiednio wersety 4 i 6, mają mocno uchwycić się ziemskich zarysów Przymierza Potwierdzonego Przysięgą (E4, 353-358; PT 1978, s. 52, kol. 2), jako część potomstwa pokazanego w piasku („jak piasek na brzegu morza”).

Całe potomstwo powinno także mocno trzymać się obietnicy, że „odziedziczy bramy swoich nieprzyjaciół” – czyli że pokona Szatana, jego pomocników i machinacje – oraz dodatkowo obietnicy, że poprzez nich „będą błogosławione wszystkie narody ziemi” błogosławieństwami restytucji w Pośredniczącym Panowaniu Chrystusa.

Werset 6. mówi o trzech dodatkowych i różnych rzeczach, jakie mają być spełniane przez wszystkich z ludu Bożego, jeśli chcą należeć do błogosławionych. Pierwszą z nich jest „aby mu służyć [Jehowie]”. Hebrajskim słowem, przetłumaczonym tu na „służyć” jest *sharath*, co znaczy „pełnić służbę”. Służba ta obejmuje pilne staranie, by dowiadywać się, co się podoba Bogu i czynić to, oraz przekształcanie charakteru na Jego podobieństwo, jak również staranie się, by pomagać innym wszelkimi sposobami podobającymi się Bogu. Mat. 20:28 stwierdza: „Tak jak Syn Człowieczy nie przyszedł, aby mu służyli, ale aby służyć [...]”.

Drugą z rzeczy wymienionych w w. 6. jest, aby „miłować imię PANA”. Przyłączamy się do Jehowy nie tylko, aby Mu służyć, ale także dlatego, że miłujemy Jego samego i Jego wspaniały charakter. Miłujemy Go nie tylko dlatego, że On pierwszy nas umiłował, gdy jeszcze byliśmy grzesznikami (1 Jana 4:19; Rzym. 5:8), ale także dlatego, że coraz lepiej poznajemy wspaniałe przymioty Jego charakteru: mądrość, sprawiedliwość, moc i miłość – a szczególnie tę ostatnią, objawioną w Jego wielkim planie. Zatem miłujemy Jego imię, Jego charakter.

Trzecią rzeczą z w. 6. jest „być jego sługami”. Jest to coś podobnego do pierwszej z tych trzech rzeczy, a jednak można zauważyć pewną różnicę. Użyte tu hebrajskie słowo *ebed*, podobnie jak greckie *doulos*, oznacza niewolnika. Nasuwa to myśl o całkowitej,

dobrowolnej służbie dla Boga i Chrystusa, a nie jedynie pełnienia służby na Ich rzecz.

W antytypie poświęcone jednostki, które rozumieją, że są oświecone Duchem, niespłodzone i posiadające nadzieje restytucyjne, nie mogą pozwalać Szatanowi na skłanianie ich do myślenia, że Bóg wyrzucił ich spośród swojego oświeconego Duchem ludu, nawet jeśli niektórzy próbują przekonać ich, że jeśli nie będą rościć sobie prawa do spłodzenia z Ducha i nie będą spłodzeni, to nie mogą otrzymać łaski zrozumienia głębokich rzeczy z Bożego Słowa.

Nasza kolejna fotografia przedstawia poświęconych, którzy poszukują prawdy, zadają pytania na jej temat, oraz ich reakcje na tę prawdę – zadziwienie i poruszenie. Pomyślny o tym obrazie ludzi, o twarzach na których maluje się radość i zaskoczenie. Opis królowej Saby i jej orszaku znajdujemy w 1 Król. 10:1-13 oraz 2 Kron. 9:1-12. Są oni typem *niektórych* z quasi-wybranych. Orszak królowej Saby jest typem badających prawdę, ale niepoświęcających się sympatyków klasy królowej Saby.

Można tu postawić zasadne pytanie: Czy jest jakaś różnica pomiędzy Poświęconymi Obozowcami Epifanii a klasą królowej Saby? Jeśli tak, to na czym ta różnica polega? Częściowa odpowiedź jest następująca: „Choć te terminy są czasem używane bliskoznacznie [...], nie są dokładnie tym samym [...] Poświęceni Obozowcy Epifanii jako klasa w skończonym obrazie obejmują wszystkich, którzy poświęcają się Bogu w okresie od 16 września 1954 roku do momentu otwarcia Drogi Świętej. Natomiast królowa Saby jest typem tych członków Obozu epifanicznego, którzy w tym samym okresie poświęcili się lub mają zamiar to uczynić i którzy wchodzi w kontakt z br. Johnsonem, szczególnie poprzez literaturę prawdy lub przez jednostki już nią oświecone. W skończonym obrazie wszyscy należący do klasy królowej Saby poświęcą się i wówczas wejdą w skład Poświęconych Obozowców Epifanii. Tymczasem ci, którzy są poszukiwaczami i badaczami prawdy, stając się członkami klasy królowej z Saby *nie należą* do Poświęconych Obozowców Epifanii, dopóki nie poświęcą się. Z drugiej strony z pewnością liczne jednostki, znajdujące się np. w Babilonie poświęcają się i będą wierne aż do śmierci jako Poświęceni Obozowcy Epifanii, nigdy nie wchodząc w kontakt z prawdą paruzyjno-epifaniczną, która była powierzona pieczy Pośannika Epifanii. Ci poświęcający się nie są oczywiście częścią antytypicznej królowej Saby. Określenie „Poświęceni Obozowcy Epifanii” z punktu widzenia skończonego obrazu ma szersze znaczenie. Choć wszyscy członkowie klasy królowej Saby będą ostatecznie Poświęconymi Obozowcami Epifanii, nie wszyscy Poświęceni Obozowcy Epifanii będą należeć do klasy królowej Saby.

Ponieważ klasa antytypicznej królowej Saby będzie ostatnią klasą poświęcającą się przed otwarciem Drogi Świętej dla ogółu ludzkości, oznacza to, że będzie ona także ostatnią klasą poświęconego ludu Bożego Wieku Ewangelii, która przyniesie Panu w poświęceniu swoje wyborne ludzkie władze jako składniki łask podczas panowania grzechu, gdy są jeszcze otwarte przywileje cierpienia dla sprawiedliwości, dla celów Świątyni Epifanii, by pomagać w budowie Obozu Epifanii pod kierownictwem br. Johnsona („Nigdy więcej nie przyniesiono tyle wonności, ile królowi Salomonowi dała królowa Saby”).

Następne zdjęcie antytypicznych Netynejczyków po 1954 roku ukazuje bliskie i pełne zrozumienia związki pomiędzy Poświęconymi Obozowcami Epifanii, którzy opuścili Babilon i w znacznym stopniu przystąpili do prawdy, a Wielką Kompanią i Młodocianymi Godnymi (1 Kron. 9:2; Ezdr. 2:43,58,70; 7:7,24; 8:17,20; Neh. 3:26,31; 7:46,60,73; 10:28; 11:3,21).

Pamiętamy, że w typie Netynejczy (w UBG zwani Netinitami – przyp. tłum.) byli głównymi pomocnikami Lewitów. Wspominamy konkretnie o antytypicznych Netynejczykach z okresu po wygnaniu, ponieważ chcemy wyraźnie rozróżnić antytyp Netynejczyków, żyjących po niewoli babilońskiej Izraela, tj. w okresie po wygnaniu, od antytypu Netynejczyków z okresu przed wygnaniem, tj. tych, którzy za czasów Dawida zostali *oddani* „do posługiwania Lewitom” (Ezdr. 8:20) do momentu wypędzenia Izraelitów z Izraela w niewolę babilońską.

Ci Netynejczycy z czasów Dawida aż do okresu po niewoli babilońskiej są typem „nieusprawiedliwionych i niepoświęconych częściowo wierzących”, pokazanych w antytypicznym Obozie – nie wszystkich nieusprawiedliwionych i niepoświęconych częściowo wierzących, ale tych, którzy w okresie Paruzji sympatyzowali i w pewnej mierze współpracowali z prawdziwym Kościołem w jego służbie jako specjaliści pomocnicy Lewitów Wieku Ewangelii, tj. specjaliści pomocnicy próbnie usprawiedliwionych, w związku z ich służbą dla Boga.

PT 1971, s. 38, 39 (TP 1972, s. 33, 35) stwierdza wyraźnie, że w okresie przed rokiem 1954 Netynejczycy, tak jak ich poprzednicy Gabaonici (UBG: Gibeonici – przyp. tłum.), są typem „nieusprawiedliwionych sympatyków prawdy”, tj. Obozowców, a w okresie po 1954 roku są typem „trzech klas w Obozie: (a) klasy poświęconej – Poświęconych Obozowców Epifanii, (b) niepoświęconych próbnie usprawiedliwionych oraz (c) nieusprawiedliwionego, nominalnego ludu Bożego” (PT 1959, s. 43 [TP 1960, s. 58]). *Wśród tych trzech klas Obozowców* (kursywa nasza); nie tylko w klasie (a) znajdują się antytypiczni Netynejczycy z okresu po 1954 roku, mianowicie ci, którzy opuścili Babilon, którzy

przyszli – w pewnej mierze – do prawdy i którzy szczególnie pomagają antytypicznym Lewitom – Wielkiej Kompanii i Młodocianym Godnym – w ich służbie w epifanicznej świątyni w przygotowywaniu Lewitów na epifanicznym Dziedzińcu do zajęcia miejsca w Tysiącleciu i w budowaniu epifanicznego Obozu z Żydów i pogan.

Natomiast antytyp Netynejczyków po powrocie Izraela z wygnania w Babilonie, Netynejczyków z czasów Ezdrasza, Nehemiasza i późniejszych, czyli w antytypie Netynejczyków z okresu po 1954 roku, podkreśla bliski i pełen zrozumienia związek pomiędzy POE, którzy opuścili Babilon i przyszli w pewnej mierze do prawdy, a antytypicznymi Lewitami, tj. Wielką Kompanią (do lutego 1979 roku) i Młodocianymi Godnymi w ich służbie związanej z antytypiczną świątynią – tj. w przygotowywaniu Lewitów na epifanicznym Dziedzińcu do zajęcia miejsca w Królestwie i w budowaniu epifanicznego Obozu z Żydów i pogan. W antytypie Poświęceni Obozowcy Epifanii, jako Netynejczycy Tysiąclecia, będą głównymi pomocnikami antytypicznych Lewitów (Starożytnych i Młodocianych Godnych).

Powinniśmy także zwrócić uwagę na zamieszkiwanie Netynejczyków (jak również kapłanów, Lewitów, śpiewaków i odźwiernych, którzy opuścili Babilon) w swoich miastach. Miasta te były odrębne od należących do „całego Izraela” (Ezdr. 2:70; Neh. 7:73). Przedstawia to odpowiednich Obozowców, antytypicznych Netynejczyków, zajmujących swoją sferę przebywania z Bogiem w odniesieniu do antytypicznej świątyni i służenia antytypicznym Lewitom, którzy opuścili Babilon w związku ze służbą w antytypicznej świątyni w Paruzji i Epifanii (PT 1971, s. 39 [TP 1972, s. 35]).

Kolejna wielka sposobność dla nowoposwiecających się, która została otwarta jesienią 1954 roku – na ograniczony czas (do momentu „nadejścia resztytucji”) – to możliwość stania się w nadchodzącym Królestwie Bożym na ziemi nie antytypicznymi Lewitami, a antytypicznymi Netynejczykami, pomocnikami antytypicznych Lewitów – „Ponadto spośród Netinitów, których Dawid i naczelnicy ustanowili do posługiwania Lewitom [...]. Ci wszyscy zostali imiennie wyznaczeni” (Ezdr. 8:17,20; 2:43,58,70; 7:7,24; Neh. 3:26,31; 7:46,60,73; 10:28; 11:3,21; PT 1983, s. 78).

W tych dwóch zacytowanych fragmentach dostrzegamy dwa obrazy antytypicznych Netynejczyków z okresu po 1954 roku, czyli POE. Pierwszy obraz pokazuje ich pomoc wobec antytypicznych Lewitów, tj. członków Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych w okresie Epifanii w ich służbie przygotowywania Lewitów na Dziedzińcu Epifanii do zajęcia ich stanowisk w Królestwie i budowania Obozu Epifanii pomiędzy Żydów i pogan. Drugi

obraz przedstawia pomoc, jaką – jako antytypiczni Netynejczycy Tysiąclecia – będą świadczyć w Tysiącletnim Królestwie wobec antytypicznych Lewitów (Starożytnych i Młodocianych Godnych).

W wielu artykułach na łamach *Teraźniejszej Prawdy* wyjaśniliśmy zmianę w znaczeniu antytypicznego Dziedzińca Przybytku i Obozu po roku 1954. Zostało wyjaśnione, że ci próbnie usprawiedliwieni, którzy nie poświęcili się do jesieni 1954 roku, przestali być pokazywani jako próbni Lewici na Dziedzińcu. Z tego powodu ci spośród nich, którzy w dalszym ciągu wierzyli w Jezusa jako swojego Zbawiciela i praktykowali sprawiedliwość, są pokazani w Obozie jako próbnie usprawiedliwieni wraz z wieloma nowymi próbnie usprawiedliwionymi. Niektóre jednostki w tych dwóch usprawiedliwionych przez wiarę grupach poświęciły się po jesieni 1954 roku, a ich poświęcony status jest także typicznie pokazany w Obozie. Obecnie zatem mamy trzy klasy pokazane w antytypicznym Obozie: (1) klasę poświęconą – Poświęconych Obozowców Epifanii, (2) niepoświęconych próbnie usprawiedliwionych oraz (3) nieusprawiedliwionych, nominalny lud Boży.

Te trzy klasy antytypicznych Netynejczyków z okresu po 1954 roku uczyniły trzy rzeczy: (1) opuściły Babilon, (2) przynajmniej w pewnej mierze zapoznały się z prawdą oraz (3) w szczególnie sposób pomagały antytypicznym Lewitom – Wielkiej Kompanii (do lutego 1979 r.) i Młodocianym Godnym – w przygotowaniach do stanowisk im należnych w Królestwie Wieku Tysiąclecia, a także pomagały w budowaniu obozu Epifanii z Żydów i pogan. Ci antytypiczni Netynejczycy „umiejętnie” i „rozumnie” (1) w mniejszym lub w większym stopniu oczyścili się ze złych cech, aby postępować zgodnie z naukami Słowa Bożego, (2) przyłączyli się oni do swych braci, do swych godnych wodzów i (3) zobowiązali się uroczystą umową, że będą postępować w posłuszeństwie wobec Słowa Bożego (Neh. 10:28,29).

Zostali oni specjalnie oddani lub przeznaczeni na służbę na rzecz Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych. W porównaniu do nich klasa nieusprawiedliwionych Obozowców czyni te rzeczy jedynie w małym stopniu (ta klasa w skończonym obrazie nie będzie nawet znajdować się w Obozie epifanicznym). Klasa próbnie usprawiedliwionych wykonuje te rzeczy w nieco większym stopniu – poświęcając się dla sprawiedliwości. Natomiast klasa zupełnie poświęcona, Poświęceni Obozowcy Epifanii, czyni te rzeczy w daleko wyższym stopniu niż inni (PT 1971, s. 37, 38 [TP 1972, s. 35]).

Przejdziemy teraz do rozważenia dwóch „fotografii” pagórka Ofel w Jerozolimie (2 Kron. 27:3; 2 Kron. 33:14; Ezdr. 2:70; Neh. 3:26-27; Neh. 7:73; Neh. 11:21). Na pierwszej z nich widzimy miejsce,

w którym Poświęceni Obozowcy Epifanii mieszkają i pracują w obecnym momencie Epifanii. Drugie zdjęcie przedstawia klasę Poświęconych Obozowców Epifanii jako całość. Zacytujmy br. Jolly’ego: „Pagórek Ofel (*wysokie miejsce, wieża, twierdza*) w Jerozolimie został odnowiony przez Netynejczyków (Neh. 3:26,27; 11:21) i służył jako wyjątkowe miejsce zamieszkania dla Netynejczyków po wygnaniu, całkiem blisko świątyni. Przedstawia to *najmocniejszą, najwyższą i najlepszą* sferę przebywania antytypicznych Netynejczyków z Bogiem w związku z antytypiczną świątynią i służenia odpowiednim antytypicznym Lewitom w związku ze służbą w antytypicznej świątyni. Analogicznie do tego, pagórek ten w okresie po roku 1954 przedstawia dla Poświęconych Obozowców Epifanii ich specjalną sferę przebywania z Bogiem i pomagania odpowiednim antytypicznym Lewitom z okresu po roku 1954 – członkom Wielkiego Grona i Młodocianym Godnym. Ci Obozowcy pomagają im w szczególnie sposób w przygotowaniu Lewitów na Dziedzińcu Epifanii do zajęcia miejsc w Królestwie i w budowie Obozu epifanicznego z Żydów i pogan”.

Dla jasności zwróćmy uwagę na słowa br. Jolly’ego z PT 1971, s. 39 (TP 1972, s. 36): „Spojrzenie na pagórek Ofel wspomniane w poprzednim paragrafie, (a) *jako na wyjątkowe miejsce zamieszkania dla Netynejczyków po powrocie z wygnania* i na jego znaczenie antytypiczne jest odmienne (choć ściśle związane) od traktowania tego pagórka (b) *jako elementu topografii Ziemi Świętej* i jego znaczenia symbolicznego, którym jest *klasa Poświęconych Obozowców Epifanii jako całość*, a nie tylko ta część, która opuszcza Babilon i służy jako wybitne jednostki wśród antytypicznych Netynejczyków z okresu po 1954 roku”.

Br. Jolly stwierdził także: „Naturalnie, jeśli dwie góry – Syjon i Moria – i dwa pagórki – Akra i Bezeta – *jako elementy topografii Ziemi Świętej* reprezentują klasy, jak nauczał br. Johnson (Ps. 72:3; E4, s. 320, 321), *to dodatkowy pagórek – Ofel – także przedstawia klasę*, chyba że znalazłby się jakiś przekonujący i logiczny powód, by temu zaprzeczyć. Z innego punktu widzenia, *jako szczególne miejsce zamieszkania Netynejczyków z czasu po wygnaniu*, Ofel jest typem *najmocniejszej, najwyższej i najlepszej* sfery przebywania z Bogiem w związku z antytypiczną świątynią oraz służenia odpowiednim antytypicznym Lewitom w związku ze służbą w antytypicznej świątyni”.

Poświęceni Obozowcy Epifanii będą szczególnymi pomocnikami Starożytnych i Młodocianych Godnych w błogosławieniu ludzkości podczas ziemskiej fazy Królestwa. Jakże pasuje do tego fakt, że pagórek Ofel (POE) nie znajdował się po zachodniej stronie doliny Tyropeon razem z Akrą (Wielka

Kompania) i Syjonem (Małe Stadko), które przedstawiają duchową fazę Tysiącletniego Królestwa, ale po wschodniej stronie doliny Tyropeon razem z Bezetą (Młodociągni Godni) i Morią (Starożytni Godni), które reprezentują ziemską fazę Tysiącletniego Królestwa! Podobnie jak Bezeta, Ofel przedstawia podrzędną ziemską władzę Królestwa, jedną z „lennych władz podlegających głównemu rządowi”, które „także będą pośrednikami w błogosławieniu i zaprowadzaniu pokoju” przez sprawiedliwość.

Kolejnym punktem naszych rozważań jest antytyp trzeciego syna Ketury, Medana (1 Moj. 25:2) jako obrazu Poświęconych Obozowców Epifanii w ich dziedzictwie Królestwa w odniesieniu do innych dzieci Bożych pod Nowym Przymierzem. Typ ten pokazuje w antytypie hierarchię ważności różnych ziemskich klas Tysiąclecia pod Nowym Przymierzem w czasie restytucji.

Obecnie poświęcający się w swoim Tysiącletnim dziedzictwie pod Nowym Przymierzem stanowią antytypicznego trzeciego syna Ketury, Medana (1 Moj. 25:2). Medan (*walka*) przedstawia Poświęconych Obozowców Epifanii, najwyższą klasę spośród quasi-wybranych. Pod zwierzchnictwem Godnych będą oni polemistami na rzecz prawdy. Liczne dzieci Abrahama i Ketury są typem licznych dzieci Boga i Nowego Przymierza podczas Tysiąclecia (R4309; PT 1983, s. 78).

Tak jak „70 najwybitniejszych Starożytnych i Młodociągni Godnych otrzyma najwyższe stanowiska” wśród wybranych „w ziemskiej fazie Królestwa podczas ustanawiania i pieczętowania Nowego Przymierza”, tak Poświęceni Obozowcy Epifanii najwyraźniej otrzymają najwyższe stanowiska pomiędzy restytucjonistami podczas ustanawiania i pieczętowania Nowego Przymierza.

Wnioskując z Boskich przymiotów i ich odniesienia do ziemskich elementów Przymierza Potwierdzonego Przysięgą w przyznawaniu nagród „tym, którzy wiernie służą Bogu, gdy grzech ma przewagę” (E4, s. 329), można zauważyć, że przymioty Boga z pewnością powinny przewidzieć coś dla Poświęconych Obozowców Epifanii jako *wiernych poświęconych* wierzących, okazujących lojalność wobec Boga przez wierne praktykowanie swojego poświęcenia w warunkach bardzo utrudnionych przez przewagę i dominację Szatana, błędu i śmierci wśród ludzkości, gdy żyjemy jeszcze w Czasie Ucisku, w okresie Epifanii albo Apokalipsy. Otrzymają oni wyższą nagrodę podczas ustanawiania i pieczętowania Nowego Przymierza niż pozostali quasi-wybrani, którzy są jedynie *do pewnego stopnia wiernymi* wierzącymi i którzy nie oddają nawet siebie Bogu w poświęceniu, ani nie trwają w nim! To z pewnością stosowne, aby Poświęceni Obozowcy Epifanii byli uważani za najwyższą klasę spośród restytucjonistów (pod

zwierzchnictwem Godnych) i byli pokazani w Medanie, trzecim synu Ketury.

Choć poświęcenie nie gwarantuje obecnie poświęcającym się wyższego stopnia rozwoju charakteru i wyższej formy służby w Tysiącleciu, to WIERNOŚĆ *swemu poświęceniu* – którą muszą zachować wszyscy, którzy chcą utrzymać swoje stanowisko Poświęconych Obozowców Epifanii – faktycznie wyrabia w tej klasie wyższy stopień rozwoju charakteru obecnie i najwyraźniej gwarantuje im wyższą formę służby w Tysiącleciu niż tym, którzy nie poświęcą się obecnie oraz tym, którzy po poświęceniu okażą się niewierni (PT 1958, s. 6, 7).

Każde z dwóch pierwszych przymierzy urodziło tylko *jednego* potomka: pierwsze – duchowy Izrael, „dziedzica wszystkiego”, którego typem był Izaak (Żyd. 1:2; Rzym. 8:17), a drugie – cielesny Izrael, „umiłowany ze względu na ojców”, pokazany w Ismaelu (Rzym. 11:28). Jednakże Nowe Przymierze, pokazane typicznie w Keturze, rodzi sześciu synów (1 Moj. 25:2). Oznacza to, że Nowe Przymierze przyniesie życie wieczne sześciu klasom w Wieku Tysiąclecia, które mogą odpowiednio być przedstawione jak następuje: (1) Zimran: siedemdziesięciu najwybitniejszych Starożytnych i Młodociągni Godnych (*starcy i młodzieńcy* z Joela 2:28), którzy otrzymają najwybitniejsze stanowiska podczas ustanawiania i pieczętowania Nowego Przymierza (2 Moj. 24:1,9); (2) Jokszan: Godni w ogólności; (3) Medan: Poświęceni Obozowcy Epifanii – ci, którzy poświęcają się Bogu i są wierni w poświęceniu podczas Epifanii – okresie u samego końca Wieku Ewangelii – po tym, jak cztery wyborcze klasy zostały w pełni przygotowane w swoich członkach. Cztery wybrane klasy z nasienia Abrahamowego są zobrazowane jako służące na Dziedzińcu Przybytku, który został postawiony dla Izraela na pustyni, a ci poświęcający się są zobrazowani jako będący w Obozie – stąd nazwa „Obozowcy”; (4) Midian: ci spośród cielesnych Izraelitów, którzy podczas Wieku Żydowskiego i Wieku Ewangelii w wierze i praktyce doszli do harmonii z Przymierzem Abrahamowym i Mojżeszowym i pozostali w nich wierni, chociaż się nie poświęcili; (5) Jiszbak: ci poganie (i niektórzy Żydzi), którzy podczas Wieku Ewangelii, włączając nasze czasy, pokutowali za swoje grzechy i przyjęli Jezusa za swojego Zbawiciela i pozostali wierni okupowi oraz sprawiedliwości, chociaż się nie poświęcili i nie oddali swojego życia Bogu; (6) Szuach (*niskie miejsce, depresja*): niewybrana, niewierząca ludzkość, składająca się z niewierzących pogan i tych cielesnych Izraelitów, którzy porzucili obietnice przymierza; ci są córkami z Joela 2:28 i Iz. 60:4, a o quasi-wybranych jest mowa jako o „synach” – silniejszych od córek.

Wydaje się, że w ten sposób sześciu synów Ketury przedstawia sześć klas, które otrzymają życie wieczne pod Nowym Przymierzem, po tym, jak dwie spłodzone z Ducha klasy wybrane w Wieku Ewangelii (Małe Stadko i Wielka Kompania – Łuk. 12:32; Obj. 7) jako pierwsze „przeszły ze śmierci do życia” (Jana 5:24; 1 Jana 3:14) i otrzymały dziedzictwo z Panem w sferze duchowej (Jana 14:3; Mat. 5:12). Pozostali potomkowie Ketury (1 Moj. 25:3,4) są typem na podziały w niektórych z tych sześciu klas.

Ponadto trzeci syn Ketury, Medan (1 Moj. 25:2) jest typem Poświęconych Obozowców Epifanii pod Nowym Przymierzem (PT 1957, s. 22-24; PT 1958, s. 6, 7). Br. Russell interpretował liczne dzieci Ketury jako „typ licznych dzieci Bożych z Nowego Przymierza podczas Tysiąclecia”.

Pismo Święte zdaje się wyraźnie wskazywać tu w antytypie kolejność wchodzenia różnych ziemskich klas Tysiąclecia pod Nowe Przymierze – przymierze restytucji. Pokazane to jest np. w kolejności narodzin dzieci Ketury w typie (1 Moj. 25:1-4). Działanie tej samej zasady można dostrzec w kolejności narodzin dzieci Abrahama – Ismaela i Izaaka – w typie i antytypie oraz w kolejności narodzin dzieci Jakuba w typie i antytypie (E8, s. 9).

Rozważmy następnie połowę plemienia Manasses po zachodniej stronie Jordanu (4 Moj. 32:1-42; 34:14,15; Joz. 1:12-15; 13:15-32). Wyobraźmy sobie to jako fotografię ukazującą Poświęconych Obozowców Epifanii i ich wieczne dziedzictwo w ziemskiej fazie Królestwa. Pan dał nam wiele dowodów wskazujących na to, że Poświęceni Obozowcy Epifanii będą mieli specjalne, wieczne dziedzictwo w ziemskiej fazie Królestwa.

Bliskie związki pomiędzy Młodocianymi Godnymi a Poświęconymi Obozowcami Epifanii są także pokazane w antytypie dwóch części pokolenia Manasses – Młodociani Godni są typem tej połowy, która miała swoje dziedzictwo na wschód od rzeki Jordan, a Poświęceni Obozowcy Epifanii są typem tej połowy, która miała swoje dziedzictwo na zachód od Jordanu (PT 2002, s. 44 [TP 2002, s. 47]). Reprezentuje to Poświęconych Obozowców Epifanii z punktu widzenia uzyskania przez nich dziedzictwa w antytypicznej ziemi obiecanej, Królestwie Boga i Chrystusa.

W E4, s. 450, 451 br. Johnson był bardzo bliski stwierdzenia – choć nie uczynił tego wprost – że połowa pokolenia Manasses na zachód od Jordanu jest typem poświęcających się w Epifanii po 1954 roku, czyli Poświęconych Obozowców Epifanii. Są oni bliżej niż ktokolwiek spośród niepoświęconych quasi-wybranych i niewybranych przy końcu Wieku, są związani i solidarni z Młodocianymi Godnymi w obecnym życiu we wszystkich ich doświad-

czeniu poświęcenia, w tym w ich boju przeciwko grzechowi, błędowi, samolubstwu i światowości. Z tego też powodu, z uwagi na związane z tym doświadczenia Obozowców teraz, gdy grzech wciąż ma przewagę, oni bardziej niż inni będą przygotowani do roli głównych pomocników Godnych w służbie Tysiącletniego Królestwa (E11, s. 293; E15, s. 547).

Br. Johnson wyjaśnił na podstawie Pisma Świętego (E4, s. 450, 451; E12, s. 517; E15, s. 528; PT 1960, s. 45; PT 1972, s. 74), że Małe Stadko (Ruben, pierworodny), Wielka Kompania (Gad) i Godni (pokazani w połowie pokolenia Manasses, która osiedliła się na wschód od Jordanu) mają zapewnione ostateczne wieczne dziedzictwo w sferze Królestwa niebiańskiego (4 Moj. 32:1-42; 34:14,15; Joz. 1:12-15; 13:15-32). Jednak Bóg zarządził, aby ziemia kanańska położona na zachód od Jordanu (4 Moj. 36:2-12) była dana „w dziedzictwo [drugim] synom Izraela przez losowanie”, dziewięciu i pół pokoleniom, będącym typem wiernych restytucjonistów, którzy otrzymają swoje wieczne dziedzictwo na ziemi.

Obraz połowy pokolenia Manasses, które otrzymało dziedzictwo po zachodniej stronie Jordanu zawiera w sobie także powiązane obrazy lub typy rodzin Gileada. Najstarszym synem Józefa był Manasses, synem Manasses był Machir, a synem Machira (i wnukiem Manasses) był Gilead (4 Moj. 26:28-29; Joz. 17:1). Sześciu synów Gileada to Jezer (por. 4 Moj. 26:30; Joz. 17:2), Chelek, Asriel, Szechem, Szemida i Chefer.

Ich dziedzictwo było wśród 9 i pół pokolenia na zachód od Jordanu, w odróżnieniu od dziedzictwa 2 i pół pokolenia na wschód od Jordanu. Sam Gilead wydaje się przedstawiać całą restytucyjną klasę Poświęconych Obozowców Epifanii. Sześciu synów Gileada – Jezer, Chelek, Asriel, Szechem, Szemida i Chefer – i ich rodziny zdają się reprezentować sześć głównych grup, które ostatecznie będą należeć do POE, wszyscy w związku z otrzymaniem swego tysiącletniego i potysiącletniego dziedzictwa, być może według kontynentów, na których się rozwijali: Azja, Afryka, Ameryka Południowa, Australia, Europa i Ameryka Północna (Jezer, *on – ojciec – pomaga*; Chelek, *cząstka*; Asriel, *Bóg wiązuje*; Szechem, *ramię*; Szemida, *on zna moje imię*; Chefer, *zawstyżenie*) (PT 1977, s. 90-93 [TP 1978, s. 59]).

Antytypiczne rodziny pierwszych pięciu synów Gileada, otrzymując swoje wieczne dziedzictwo w Królestwie, będą się składać z tych ostatecznie wiernych, poświęcających się w Epifanii po 1954 roku, Poświęconych Obozowców Epifanicznych, (a) którzy w wielu przypadkach zostali oświeceni Epifanią i część z nich poznała prawdę epifaniczną, a którzy jednak nie mieli symbolicznych ojców tracących prawdę przynajmniej w jakimś ważnym zakresie lub nie zauważyli takich odchyłań, i (b) którzy

nie zostali oświeceni Epifanią, przebywając w grupach prawdy oraz w Babilonie i poza nim. Zatem te pięć rodzin Gileada obejmuje wszystkich ostatecznie Poświęconych Obozowców Epifanii za wyjątkiem tych, którzy są pokazani w potomkach Chefera.

Należy zauważyć, że rodziny sześciu synów Gileada (syna Machira) nie miały dziedzictwa w ziemi Gilead (5 Moj. 3:13-15; Joz. 17:1, 6), która leżała na wschód od Jordanu, ale w ziemi Kanaan, na zachód od Jordanu (4 Moj. 26:30-34; Joz. 17:2-6). W Joz. 17:5-6 czytamy: „I przypadło Manassesowi dziesięć działów oprócz ziemi Gilead i Baszan, które były za Jordanem. Córkę Manassesę otrzymały bowiem dziedzictwo pośród jego synów, a ziemia Gilead przypadła pozostałym synom Manassesę”.

Kolejnym obrazem związanym z Manassesem jest obraz córek Salfaada (Selofchada). Szósty syn Gileada, Chefer, miał syna imieniem Salfaad, który miał pięć córek i żadnego syna, jak podaje 4 Moj. 26:33 i 27:1 (później jest to wspomniane w 4 Moj. 36 i Joz. 17:3-6).

Córki Salfaada są typem oświeconych Duchem, niespłodzonych z Ducha jednostek poświęcających się po 1954 roku – w okresie Epifanii, a zatem POE. Choć córki Salfaada dorastały na pustyni (obrazującej tu Paruzję i Epifanię w szerszym znaczeniu jako Czas Ucisku, który trwa „aż do końca anarchii i ucisku Jakuba” (E4, s. 53), nie otrzymały dziedzictwa po WSCHODNIEJ stronie Jordanu, ale po ZACHODNIEJ, w ziemi Kanaan.

Córki Salfaada, otrzymując dziedzictwo wraz z połową plemienia Manassesę na zachód od Jordanu, są zatem typem pewnych ostatecznie wiernych POE, należących do przedtysiącletniego potomstwa Abrahama, otrzymujących swe wieczne ziemskie dziedzictwo wraz z restytucjonistami na ziemi, a nie dziedzictwo duchowe z Godnymi (PT 1977, s. 92, 93 [TP 1978, s. 59]).

Wśród członków rodzin Gileada byli córki Salfaada, wymienione w 4 Moj. 26:33; 27:1-11; 36; Joz. 17:3-6. Wielu próbnie usprawiedliwionych zaczyna jako części antytypicznych córek Salfaada, ale ostatecznie się nie poświęca. Niemniej wielu z nich pozostaje wiernymi wobec Jezusa jako ich Zbawiciela i wobec sprawiedliwości, stając się w ten sposób niepoświęconymi quasi-wybranymi. Ci, którzy ostatecznie pokazani są w córkach Salfaada, posiadają następujące pięć charakterystycznych cech: (a) są to pokorni, zgłodzieli prawdy próbnie usprawiedliwieni, poświęceni ostatecznie po 16 września 1954 roku, ale nie wybitni wodzowie z klasy Poświęconych Obozowców Epifanii, ponieważ ci wodzowie są pokazani oddzielnie jako występujący z prośbą do Boga i Chrystusa w związku z dziedzictwem antytypicznych córek w Królestwie (4 Moj. 36:1-4); (b) mają oni symbolicznych ojców, którzy utraci-

li prawdę przynajmniej w jakimś ważnym zarysie; (c) zrozumieli to przynajmniej do pewnego stopnia; (d) usiłują coś uczynić w tej sytuacji – kierują do Pana specjalne zapytania i prośby w związku z prawdą dotyczącą ich wiecznego dziedzictwa; (e) w końcu stają się oświeceni Epifanią i wielu z nich poznaje prawdę epifaniczną. Pięć córek antytypicznego Salfaada we wszystkich krajach, w skończonym obrazie, odznacza się pięcioma cechami w skali wzrastającej, widocznie odpowiednio do ich rozwoju na podobieństwo Chrystusa, poczynając od posiadających najniższy stopień podobieństwa Chrystusowego aż do posiadających najwięcej tego podobieństwa (Machla – *słaba* lub *tańcząca*; Noa – *wędrująca*; Chogla – *kuropatwa*; Milka – *królowa*; Tirsę – *rozkosz*). Wszyscy ci Obozowcy powinni pilnie starać się rozwijać w coraz większym stopniu podobieństwo Chrystusowe i stopniowo osiągać najwyższy rozwój, tak aby stać się szczególną rozkoszą Jehowy (PT 1978, s. 57 [TP 1979, s. 29-30]).

Obecnie rozważmy obraz zbóż z Ezech. 4:9 jako fotografię przedstawiającą Poświęconych Obozowców Epifanii podczas żniwa. Słowo „żniwo”, używane w Teraźniejszej Prawdzie i literaturze prawdy Żniwa, w szerokim znaczeniu obejmuje całą pracę z symbolicznymi zbożami, poczynając od ich wyszukania aż do bezpiecznego doprowadzenia do Królestwa (E5, s. 143).

Wielka Kompania jest reprezentowana przez jęczmień, w odróżnieniu od Małego Stadka jako pszenicy. Żniwo jęczmienne w Ziemi Świętej miało miejsce przed żniwem pszenicznym i jest ono typem tej części Żniwa, w której pozyskani byli szczególnie ci, którzy stali się utracjuszami koron. Przypowieść o groszu pokazuje, że większość z nich wezwana od pierwszej godziny do jedenastej stała się utracjuszami koron, podczas gdy większość z wzywanych po jedenastej godzinie, aż do końca dnia, zachowała swoje korony (Mat. 19:30; 20:1-16; E5, s. 101). Te dwa okresy Żniwa oraz ich zbiory są odpowiednio pokazane w typie przez czas żniwa jęczmiennego i żniwa pszenicznego oraz ich zbiory (E4, s. 375, 376). Wierzmy, że cała symboliczna pszenica i jęczmień – Małe Stadko i Wielka Kompania – zostały już zebrane. Także całe symboliczne żyto (inne tłum. – orkisz) – Starożytni Godni (E12, s. 493) – zostało zebrane jeszcze przed Wiekiem Ewangelii (Łuk. 16:16). Lecz inne ziarna lub nasiona, które rosły w Ziemi Świętej, a były używane do wypieku chleba, takie jak bób (lub fasola – przyp. tłum.), soczewica i proso (Ezech. 4:9) również mogą być użyte do zilustrowania Młodocianych Godnych, Poświęconych Obozowców Epifanii i pozostałych z quasi-wybranych. Klasy te nadal podlegają procesom żniwa jako przedtysiącletnie potomstwo Abrahama.

Tak jak w naturze są jeszcze inne zboża (por. Ezech. 4:9) do zebrania oprócz pszenicy i jęczmienia, tak samo jest w Bożym planie zbawienia. Są jeszcze inni do zebrania oprócz Małego Stadka i Wielkiej Kompanii, mianowicie „poświęcający się pomiędzy Wiekami” (R5761). Są oni symbolizowani przez inne zboża, które także będą zebrane.

Oto lista klas wraz z symbolizującymi je zbożami: Starożytni Godni = żyto lub orkisz; Małe Stadko = pszenica; Wielka Kompania = jęczmień; Młodociani Godni = bób (lub fasola); Poświęceni Obozowcy Epifanii = soczewica; pozostali quasi-wybrani = proso. Słusznie zauważamy, że całe symboliczne żyto (lub orkisz) – czyli Starożytni Godni – zostało zebrane przed Wiekami Ewangelii (Łuk. 16:16). Wierzmy także, że zgromadzona została cała pszenica i jęczmień – Małe Stadko i Wielka Kompania, oraz że powołanie dla symbolicznego bobu – Młodocianych Godnych – zakończyło się w roku 1954, choć niektórzy z nich kończą jeszcze swój poświęcony bieg (PT 2000, s. 44 [TP 2001, s. 28]).

W ramach obrazu zbierania Poświęconych Obozowców Epifanii podczas żniwa możemy też nadmienić, że POE mogą być nazwani świętymi w szerokim znaczeniu tego terminu. Czynności żniwa Wieków Ewangelii nazywane są w Piśmie Świętym pracą gromadzenia. Ps. 50:5 mówi: „Zgromadźcie mi moich świętych, którzy zawarli ze mną przymierze przez ofiarę”. Choć to prawda, że święci (odłączeni, poświęceni) w znaczeniu Małego Stadka oraz Wielkiej Kompanii – „święci z ucisku” (R5231) – zostali w całości zgromadzeni, są jeszcze inni usprawiedliwieni z wiary i poświęceni – „święci” oczekujący zgromadzenia.

Biblia częstokroć określa Starożytnych Godnych mianem świętych (Ps. 16:3; 30:4; 31:23; Oz. 11:12). Na przykład święci z Ps. 37:28 to „Starożytni i Młodociani Godni w Małym Okresie” (E6, s. 526), a „obóz świętych” z Obj. 20:9 to Młodociani Godni (E4, s. 334-336). W szerokim znaczeniu świętymi są wszyscy, którzy dokonali pełnego poświęcenia się Bogu – w tym „poświęcający się między Wiekami” – i wiernie w nim trwają. Zatem dzieło rozwijania lub zbierania członków przedtysiącletniego potomstwa Abrahama jest najważniejszym dziełem Boga w stosunku do Jego ludu w obecnym czasie. Jest ono także wspomniane w Iz. 56:8 jako „gromadzenie rozproszonych” – antytypicznych umiłowanych przez Boga cudzoziemców i eunuchów (w. 3).

Następny obraz bliskiej i szczególnej relacji Poświęconych Obozowców Epifanii z naszym Panem zaczerpnięty jest z Pieśni nad Pieśniami 6:8 w zastosowaniu na okres po roku 1954. Poświęceni Obozowcy Epifanii są pokazani w „dziewicach” z Pieśni Salomona 6:8 w zastosowaniu na okres po roku 1954.

W Biblii dziewice reprezentują poświęconych (Ps. 45:14,15; Obj. 14:4; PnP 1:3; 6:8; por. Obj. 7:9; 2 Kor. 11:2; patrz E17, s. 284). W E6, s. 575, w odniesieniu do „kobiet, które ogłaszają wieści” (Ps. 68:11, tłum. dosł. z American Revised Version), br. Johnson stwierdził: „Rozumiemy myśl sprzed 1954 r. następująco: Kobiety są tu symboliczne. Odnoszą się do poświęconych, którzy obejmują lub ostatecznie obejmą Małe Stadko jako jedną symboliczną kobietę, Wielką Kompanię jako 60 symbolicznych kobiet i Młodocianych Godnych jako 80 symbolicznych kobiet. Łącznie kobiety te opisane są w PnP 6:8,9, podczas gdy indywidualnie są to »panny bez liczby« z w. 8”. Oczywiście dotyczy to tego czasu w Epifanii, gdy Małe Stadko było jeszcze w ciele. Na temat Małego Stadka w tym okresie br. Johnson napisał (E11, s. 708): „Jedną z jej [Małego Stadka] sfer pracy jest 60 grup Wielkiej Kompanii (sześćdziesiąt żon królewskich) i 80 grup Młodocianych Godnych (osiemdziesiąt nałożnic), a w obydwu klasach tylu poświęconych, że nikt nie może ich zliczyć (panien bez liczby; Obj. 7:9)”. W czasie ziemskiej wędrówki Małego Stadka w Epifanii były tylko dwie inne klasy poświęconego ludu Bożego – Wielka Kompania i Młodociani Godni. Tłumacząc PnP 6:9, br. Johnson stwierdził w E11, s. 709: „Wielka Kompania jako jednostki i jako córki Boga (2 Kor. 6:18) zrozumiała ją (ujrzawszy ją [Małe Stadko] córki) i bardzo dobrze się o niej wyrażała (błogosławioną nazwały), co uczyniło także 60 grup Wielkiej Kompanii (żony królewskie) oraz 80 grup Młodocianych Godnych (nałożnice); bardzo dobrze mówili o niej (chwaliły ją)” (por. E10, s. 274). To było zadowalające zastosowanie na czas przed 1954 r.

Jesienią 1954 r. zakończyło się powołanie do Młodocianych Godnych (E10, s. 114; PT 1958, s. 91-93; PT 1960, s. 91, 92; PT 1965, s. 63; PT 1970, s. 58) i rozpoczęło się budowanie epifanicznego Obozu Przybytku, w odróżnieniu od Dziedzińca (PT 1959, s. 56). Od tamtego czasu powoływana jest inna klasa – Poświęceni Obozowcy Epifanii – która jest przygotowywana jako specjaliści pomocnicy Starożytnych i Młodocianych Godnych w ziemskiej fazie Tysiącletniego Królestwa. Są oni pierwszymi poświęconymi spośród quasi-wybranych, „piątego rzędu nasienia Abrahama” (E11, s. 293).

Rozumiemy, że w czasie po skompletowaniu Oblubienicy Chrystusa i Wielkiej Kompanii, pozostały jeszcze dwie klasy poświęconego ludu Bożego, dopełniające swojego biegu doczesnego życia – Młodociani Godni i Poświęceni Obozowcy Epifanii (TP 2018, s. 22). Wydaje się, że są one reprezentowane w zastosowaniu PnP 6:8 na okres po 1954 r. przez trzy grupy kobiet, pozostających w szczególnym związku z antytypicznym Salomonem – naszym Panem. Członkowie Wielkiej Kompanii, którzy są nowymi stworzeniami, są w duchowej fazie Królestwa

w najbliższej – obok Małego Stadka – relacji z antytypicznym Salomonem. Z tego powodu są stosownie reprezentowani przez królowe-żony Salomona, które spośród tych trzech grup były z nim w najbliższym związku. Młodociani Godni pozostają w następnej w kolejności relacji z Jezusem, są zatem przedstawieni w nałożnicach Salomona, które w dalszej kolejności były mu najbliższe. Następni w kolejności bliskości są Poświęceni Obozowcy Epifanii, są więc reprezentowani przez dziewice, które pozostawały w kolejnym najbliższym związku z Salomonem, choć jeszcze nie w związku małżeńskim. Ich stanowisko jest w inny sposób zobrazowane przez Izraelitów w obozie, mających niższą pozycję od Młodocianych Godnych, pokazanych przez Lewitów na dziedzińcu. I tak jak w przypadku Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych, Poświęceni Obozowcy Epifanii są „bez liczby”, gdyż nie jest podana konkretna liczba członków żadnej z tych trzech klas (PT 1972, s. 76).

W następnej kolejności przyjrzyjmy się mirto- wi z Iz. 41:19. Obraz ten dowodzi, że POE są jedną z siedmiu klas ludzkości, którym Bóg da życie wieczne. Rozumiemy, że w symbolice drzew z Iz. 41:19 Bóg pokazuje siedem klas ludzkości, którym zamierza dać życie wieczne. Przedstawia symbolicznie najpierw trzy pierwsze klasy restytucyjne, które otrzymają wieczne życie na ziemi, podając je w kolejności rosnącej ważności, tzn. zbawieni niewybrani, pokazani w cedrze, quasi-wybrani, pokazani w akacji i POE, pokazani w mircie. Te trzy ziemskie klasy nie będą pozostawione samym sobie w stanie pustyni, jak mówi Iz. 41:19, gdyż „przybytek Boga”, tj. uwielbiony Kościół, pokazany w drzewie oliwnym, będzie z nimi (Obj. 21:3).

Święte Miasto, Nowe Jeruzalem, zstąpi z nieba od Boga, przygotowane jak oblubienica przyzdobiona dla swego męża, a Duch i oblubienica powiedzą: Przyjdź! pij darmo wodę życia (Obj. 21:2; 22:17). „Z Syjonu, doskonałego piękna”, zajaśnieje Bóg i wezwie ziemię do zbawienia (Ps. 50:1,2). Podczas gdy Drugi Adam – Dawca Wiecznego Życia, będzie odradzał ludzkość (1 Kor. 15:46,47; Iz. 9:6; Mat. 19:28), Druga Ewa – uwielbiony Kościół, Jego Oblubienica – będzie spełniać rolę matki dla rodzaju ludzkiego, przystosowując go do życia wiecznego (E12, s. 244, 245).

Kościół, pokazany w drzewie oliwnym, będzie miał pomocników w ochranianiu, orzeźwianiu i odżywianiu trzech klas, które otrzymają wieczne życie na ziemi – niewybranych (cedrów), quasi-wybranych (akacji) i POE (mirtów). Bóg zarządził, że pozostałe trzy grupy wybranych, które będą antytypicznymi Lewitami podczas Tysiąclecia, będą pomagać Kościołowi – Kapłanom – w służbie w Przybytku w celu błogosławienia antytypicznego Obozu – ludzkości. Te trzy grupy to Starożytni Godni,

Wielka Kompania i Młodociani Godni, pokazani typicznie przez Kehatytów, Merarytów i Gersonitów. Będą oni wielką pomocą dla Małego Stadka jako Kapłanów. Jako antytypiczni Lewici i symboliczne drzewa będą pomagać światu, będącemu w stanie pustyni, w czasie, gdy będzie podlegał restytucji (PT 1959, s. 34). Są oni pokazani we właściwym porządku w Iz. 41:19, od największych do najmniejszych: Starożytni Godni, zobrazowani przez cyprys, Wielka Kompania, symbolizowana przez wiąz, i Młodociani Godni, których typem jest bukszpan – jest to także pokazane w Iz. 60:13.

W Iz. 41:19 POE i pozostali quasi-wybrani, jako dwie z siedmiu klas ludzkości, są symbolizowani oddzielnie przez dwa z siedmiu wymienionych rodzajów drzew. Jak to zostało wyjaśnione w PT 1967, s. 71-76, ten werset i jego kontekst mają zastosowanie na Wiek Tysiąclecia (por. Ps. 107:35; Iz. 35:6,7; 44:3; Ezech. 36:25-27; E15, s. 559, 560; E17, s. 331). Cedry, akacje i mirt z Iz. 41:19 przedstawiają odpowiednio w kolejności rosnącej trzy klasy restytucjonistów, którzy otrzymają życie wieczne na ziemi – zbawionych niewybranych, quasi-wybranych i Poświęconych Obozowców Epifanii. Drzewo oliwne, cyprys, wiąz i bukszpan przedstawiają odpowiednio w kolejności malejącej cztery klasy wybranych, które ostatecznie otrzymają życie wieczne w niebie – Małe Stadko, Starożytnych Godnych, Wielką Kompanię i Młodocianych Godnych. Gdy klasy te zajmą swoje stanowiska w Tysiącleciu, usuną – a szczególnie Maluczkie Stadko, przy pomocy pozostałych wybranych klas – pustynię i warunki pustynne wśród ludzkości (PT 1978, s. 55-56 [TP 1979, s. 27]).

Łatwo jest patrzeć na typ Poświęconych Obozowców Epifanii i traktować go tylko jako kolejny dowód, że ta klasa istnieje – co jest prawdą, bo każdy z typów tego dowodzi. Rozważając jednak te typy, spróbujmy spojrzeć na każdy z nich jak na „zdjęcie” od Boga, pokazujące coś konkretnego na temat klasy POE, do której mamy nadzieję należeć – czy to będzie miłość Boża dla nas, nasze miejsce lub funkcja w rodzinie Bożej, nasze przywileje w porównaniu z innymi klasami ludu Bożego, nasz stosunek do prawdy, nasze dziedzictwo lub miejsce zamieszkania w Jego Królestwie – cokolwiek dany typ ma ilustrować.

Przeanalizujemy teraz sześć powiązanych i do pewnego stopnia przeplatających się obrazów, ponieważ we wszystkich sześciu POE są częścią quasi-wybranych.

(1) Obraz Poświęconych Obozowców Epifanii jako najwyższej grupy wśród quasi-wybranych.

Zostało już wyjaśnione, że ponieważ POE są poświęceni, będą uważani za wyższą od dwóch niepoświęconych grup quasi-wybranych.

Quasi-wybrani są tak nazywani, gdyż Bóg traktuje ich tak, jak gdyby rzeczywiście byli wybraną klasą. Wyróżniamy trzy ogólne grupy quasi-wybranych (PT 1978, s. 50-51 [TP 1978, s. 93]).

(a) Żydzi, którzy podczas Wieku Żydowskiego i Ewangelii pozostali wierni Przymierzemu Abrahamowemu i Mojżeszowemu, chociaż się nie poświęcili.

(b) Poganie i niektórzy Żydzi, którzy podczas Wieku Ewangelii, włączając nasze czasy, pokutowali za swoje grzechy i przyjęli Jezusa jako swego Zbawiciela, pozostając wierni okupowi i sprawiedliwości, chociaż się nie poświęcili.

(c) Poświęceni Obozowcy Epifanii, którzy poświęcają się i są wierni (po 16 września 1954 roku – za późno, by należeć do wybranych) przed otwarciem Drogi Świętej.

Te trzy główne grupy quasi-wybranych można podzielić na 10 grup (PT 1957, s. 27). W Wieku Ewangelii, gdy nowo poświęceni byli przyjmowani jako prospektywni członkowie aktualnie powoływanej klasy wybranej, wśród quasi-wybranych nie było jednostek poświęconych. Lecz po zamknięciu powołania do Młodocianych Godnych, Poświęceni Obozowcy Epifanii stali się najwyższą klasą wśród quasi-wybranych.

E12 na s. 186-188 mówi o „wierzących Żydach oraz niepoświęconych, lecz wiernych tymczasowo usprawiedliwionych z Wieku Ewangelii”. Są oni opisani jako „dwie części piątej klasy wybranej”, które będą aktywne „w tysiącletnim ogólnościowym dziele”. Wydaje się, że br. Johnson uznał za stosowne, by wymienić tu quasi-wybranych jako „piątą klasę wybraną”, ponieważ byli oni niemal wybraną klasą (choć nie rzeczywiście).

(2) To zdjęcie przedstawia POE jako część tysiącletnich „synów” z Joela 2:28 i Iz. 60:4. Mamy tu pokazanych symbolicznych ziemskich synów uwielbionej klasy Chrystusa (PT 1983, s. 59). Bracia Johnson i Jolly wyjaśnili, że quasi-wybrani będą tysiącletnimi „synami” z Joela 2:28 i Iz. 60:4, a POE są częścią quasi-wybranych. Wydaje się, że synowie Wieku Tysiąclecia – quasi-wybrani, z których wszyscy są rozwijani jako tacy w okresach poprzedzających Królestwo w fazie restytucji, mogą być uważani za składających się z dziesięciu grup. Są one objaśnione w PT 1955, s. 23, gdzie pada również stwierdzenie, że Żydzi i poganie, którzy poświęcają się przed restytucją (podczas Bazylei) [grupy siódma i dziesiąta spośród dziesięciu grup quasi-wybranych] stanowią klasę znaną także jako Poświęceni Obozowcy Epifanii – ostatnią, która poświęca się przed otwarciem Drogi Świętej.

W PT 1967, s. 13 czytamy: „Poświęceni Obozowcy Epifanii, podobnie jak Młodociani Godni, są próbnie przykryci zasługą okupową Jezusa przypisa-

ną w sposób poczytany na ich korzyść (E15, s. 252). Są oni najwyższą grupą spośród quasi-wybranych, przyszłymi »synami« z Joela 2:28 i Iz. 60:4, klasą Miriam, »specjalnymi pomocnikami Starożytnych i Młodocianych Godnych« w ziemskiej fazie Tysiącletniego Królestwa – są bowiem w swoim poświęceniu najwyższą i najbardziej rozwiniętą częścią »najniższego rzędu przedtysiącletnich potomków Abrahama«, która będzie »szczególnie używana, zgodnie z Przymierzem, bardziej niż pozostała część klasy restytucyjnej, do błogosławienia rodzin, narodów i rodzajów ziemi« (E11, s. 293; E15, s. 545-547). Są pierwszymi z »quasi-wybranych«, »piątego rzędu potomstwa Abrahama«, z »piątej klasy wybranej«, którzy się poświęcą (E12, s. 185, 188, 519, 730)”.

Br. Johnson jasno zdefiniował quasi-wybranych. Jego ogólna definicja „synów” jako „w znacznym stopniu wiernych wierzących z okresów przed Tysiącleciem” stosuje się do wszystkich quasi-wybranych aż do zakończenia 40-letniego okresu Epifanii, końca Wieku Ewangelii w punkcie, gdy zaczął zachodzić na okres Bazylei na samym jego początku. Co więcej, przez analogię możemy wywnioskować, że quasi-wybrani (i ta definicja) będą obejmować także inną grupę tych „w znacznym stopniu wiernych wierzących”, tj. tych, którzy po jesieni 1954 roku, ale przed otwarciem Drogi Świętej (wciąż w „okresach przed Tysiącleciem”) przyjdą:

(a) spośród Żydów do wiary w obietnice Abrahamowe i Przymierze Mojżeszowe i będą w tym wiernie trwać oraz

(b) spośród Żydów i pogan do wiary w Jezusa jako ich Zbawiciela i będą trwać w wierności okupowi i sprawiedliwości. Aby odróżnić te dwie grupy od quasi-wybranych sprzed jesieni 1954 roku, tj. sprzed rozpoczęcia się Bazylei, możemy nazywać je przedrestytucyjnymi quasi-wybranymi okresu Bazylei. Zarówno ci (bazylejscy), jak i przedbazylejscy (sprzed 16 września 1954 r.) quasi-wybrani, którzy staną się poświęconymi w Bazylei przed restytucją nadal będą zaliczani do quasi-wybranych, lecz z powodu swego poświęcenia będą zajmować najwyższe stanowiska wśród nich. Ponieważ wielu z takich poświęconych okaże się wiernymi, wyrażenie „w znacznym stopniu wierni wierzący” nie będzie się do nich odnosić. Powodem, dla którego włączamy takich bazylejskich przedrestytucyjnych poświęconych do quasi-wybranych jest fakt, że wszyscy quasi-wybrani będą musieli poświęcić się w czasie Tysiąclecia, czy to teraz, czy po rozpoczęciu restytucji, gdyż inaczej nie otrzymają wiecznego życia (P6, s.156; *Cienie Przybytku*, s. 98).

(3) Trzeci obraz Poświęconych Obozowców Epifanii, jako części quasi-wybranych, przedstawia ich jako część klasy antytypicznej Miriam z 2 Moj. 15:20-21. Na tej fotografii widzimy POE jako sym-

boliczną siostrę Aarona, pomagającą Starożytnym i Młodocianym Godnym. W 2 Moj. 15:1-21 pokazany jest *chór Alleluja* symbolicznych niebios i ziemi, który rozpocznie się przy końcu Małego Okresu, po zniszczeniu upadłych aniołów i odstępczych ludzi. Mojżesz (w. 1) jest typem Jezusa i Kościoła jako natchnionego przez Boga twórcę tego cudownego hymnu zbawienia. Dzieci (dosłownie „synowie” – mężczyźni) Izraela, przyłączający się do tej pieśni, są typem Starożytnych Godnych, Młodocianych Godnych i Wielkiej Kompanii oraz – co bardzo prawdopodobne – pokutujących i nawróconych aniołów. Zatem są cztery, a prawdopodobnie pięć klas, które wspólnie zaśpiewają *chór Alleluja* w niebie. Z kolei Miriam i pozostałe kobiety izraelskie (w. 20,21) są typem dwóch ziemskich klas. Miriam, która przewodziła pozostałym kobietom w śpiewaniu tej pieśni jest typem quasi-wybranych, „wierzących Żydów”, którzy w czasach Starego Testamentu nie byli wystarczająco wierni, by stać się Starożytnymi Godnymi, ani wystarczająco wierni w Wieku Ewangelii, by zostać przeniesionymi spod Mojżesza do Chrystusa, oraz [...] wierzących pogan podczas Wieku Ewangelii, którzy nie poświęcili się, choć w usprawiedliwieniu byli wierni do śmierci”. Pozostałe kobiety przedstawiają niewybranych „niewierzących Żydów i pogan z czasów przed Tysiącleciem, którzy staną się wierni jako restytucjoniści”. Tak jak Miriam przewodziła pozostałym kobietom w śpiewaniu tej pieśni, a one śpiewały po niej refren, tak quasi-wybrani, jako pierwszorzędną klasę restytucjonistów, będą przewodzić w *chóralnej pieśni Alleluja* na ziemi, a niewybrani, jako drugorzędną klasę restytucjonistów, będą śpiewać ten wspólny hymn po nich (Obj. 5:13; PT 1955, s. 22 [TP 2013, s. 23]).

Pieśń z 2 Moj. 15:1-19 była śpiewana przez mężczyzn Izraela – zbawione klasy duchowe. Wersety 20 i 21 opisują pieśń śpiewaną przez kobiety Izraela prowadzone przez Miriam. W tym kontekście Miriam nie jest nazwana siostrą Mojżesza, lecz Aarona. Ma to swoje znaczenie, jak wszystko, co jest natchnione przez Boga. Zauważyliśmy już, że na Paruzję i Epifanię Mojżesz przedstawia przede wszystkim naszego Pana, a następnie naszego Pana i wzbudzonych świętych, natomiast Aaron w tych okresach przedstawia Kościół w ciele jako rzecznika najpierw Jezusa, a następnie kolejno wzbudzonej klasy Chrystusa.

Typyczną rolę Aarona w niewoli i wyzwoleniu Izraela jest zatem urząd rzecznika dla klasy Chrystusa. Na Tysiąclecie i Mały Okres Aaron przedstawia więc Starożytnych i Młodocianych Godnych jako rzecznika klasy Chrystusa wśród ludzi. Dlatego prorokini Miriam, skojarzona w wersecie 20 z Aaronem jako jego siostra, sugeruje, że Miriam jest typem rzeczników niższych od Starożytnych i Młodocianych Godnych.

Następnie po wyjaśnieniu, że zarówno wierzący, jak i niewierzący przedtysiącletni Żydzi i poganie staną się wiernymi jako restytucjoniści, czytamy: Tacy przedtysiącletni wierzący Żydzi i poganie są synami z Joela 2:28 oraz Iz. 60:4, natomiast tacy przedtysiącletni niewierzący Żydzi i poganie będą córkami z tych wersetów. Rozumiemy, że ci pierwsi są pokazani w typie przez prorokinię Miriam, ponieważ jako specjaliści pomocnicy Starożytnych i Młodocianych Godnych będą ich symboliczną siostrą. Jako tacy, będąc najniższą częścią przedtysiącletniego nasienia Abrahama, będą szczególnie używani, zgodnie z Przymierzem, bardziej niż pozostała część klasy restytucyjnej, do błogosławienia rodzin, narodów i rodzajów ziemi (E11, s. 276-296).

Poświęceni Obozowcy Epifanii są najwyższą grupą spośród quasi-wybranych, przyszłymi „synami” z Joela 2:28 i Iz. 60:4, klasą Miriam, „specjalnymi pomocnikami Starożytnych i Młodocianych Godnych” w ziemskiej fazie Tysiącletniego Królestwa – są bowiem w swoim poświęceniu najwyższą i najbardziej rozwiniętą częścią „najniższego rzędu przedtysiącletnich potomków Abrahama”, która będzie „szczególnie używana, zgodnie z Przymierzem, bardziej niż pozostała część klasy restytucyjnej, do błogosławienia rodzin, narodów i rodzajów ziemi” (E15, s. 545-547). Są oni pierwszymi spośród „quasi-wybranych”, „piątego rzędu nasienia Abrahama”, „piątej klasy wybranej”, którzy się poświęcają. POE, jako główna część antytypicznej Miriam, otrzymają po Tysiącleciu bardzo zaszczytne stanowiska wśród restytucjonistów na udoskonalonej ziemi (E12, s. 185, 188, 519, 730).

(4) Czwartym zdjęciem Poświęconych Obozowców Epifanii – części quasi-wybranych jest ich obraz jako podrzędnych książąt Tysiąclecia, specjalnych pomocników Starożytnych i Młodocianych Godnych w ziemskiej fazie Tysiącletniego Królestwa. Poświęceni Obozowcy Epifanii będą mieli przywilej dopomagania w ochranianiu tych, których Szatan będzie próbował zwieść w Małym Okresie. Będą szczególnymi pomocnikami Starożytnych i Młodocianych Godnych w błogosławieniu ludzkości w ziemskiej fazie Królestwa. Godni jako książęta będą mieć zdolnych pomocników w quasi-wybranych (szczególnie w klasie Poświęconych Obozowców Epifanii), w zależności od ich różnych zdolności, bowiem quasi-wybrani są najwyraźniej reprezentowani przez podległych książąt lub kapitanów. Będą oni pomagać niewybranim, „córkom” (Iz. 60:4; Joela 2:28) w kroczeniu Drogą Świętą, ponieważ jako wielcy misjonarze Wieku Tysiąclecia, pod kierownictwem przede wszystkim Chrystusa i Kościoła, a w następnej kolejności Starożytnych i Młodocianych Godnych, pójdą wszędzie, by nawracać pogan i odstępczych Żydów według Słowa i dzieła Bożego (PT 1984, s. 93 [TP 1986, s. 15]).

Rozumiemy, że quasi-wybrani – jako „synowie” z Joela 2:28 i Iz. 60:4 oraz antytypiczna klasa Miriam – będą „specjalnymi pomocnikami Starożytnych i Młodocianych Godnych” w ziemskiej fazie Tysiącletniego Królestwa, a POE są częścią quasi-wybranych.

W odniesieniu do „poświęcających się przed restytucją, a po 1954 roku” – innymi słowy do tych, których nazywamy Poświęconymi Obozowcami Epifanii – powiedziane jest: „Jeśli wiernie wypełnią swoje poświęcenie, zostaną prawdopodobnie nagrodzeni najwyższym stanowiskiem wśród quasi-wybranych („synów” z Joela 2:28 oraz Iz. 60:4), którzy jako drugorzędne ziemskie potomstwo pod zwierzchnictwem klas Starożytnych i Młodocianych Godnych, będących pierwszorzędnym ziemskim potomstwem, zostaną szczególnie użyci, w większym stopniu niż reszta restytucjonistów, w błogosławieniu wszystkich narodów ziemi [TP 2012, s. 5-6]”.

W PT 1974, s. 13 [TP 2016, s. 27] czytamy, że choć niektóre z obietnic danych Młodocianym Godnym, jak: lepsze zmartwychwstanie, zmartwychwstanie do życia, natychmiastowa doskonałość ich zdolności itd. nie dotyczą Poświęconych Obozowców Epifanii, to jednak są oni przez Boga przyjmowani w poświęceniu (Przyp. 23:26) jako należący do przedtysiącletniego nasienia Abrahama w ziemskich zarysach Przymierza Potwierdzonego Przysięgą, a także mają przywilej modlenia się do Boga i społeczności z Nim. Bóg wysoko uhonoruje Poświęconych Obozowców Epifanii, ponieważ obecnie dowodzą oni swojej wierności na większej próbie niż ta, której podlegać będzie ogół restytucjonistów. Otrzymają oni przywilej stania się specjalnymi pomocnikami Godnych i będą bardzo zdolnymi pomocnikami dla świata, postępując razem z nimi Drogą Świętą.

Ze studium w PT 1970, s. 89 wiemy, że POE traktowani są jako „dzieci Boże przez wiarę w Jezusa Chrystusa” (Gal. 3:26) i są próbnie policzeni jako ci, którzy „przeszli ze śmierci do życia” (Jana 5:24). Należą oni do przedtysiącletnich potomków Abrahama jako najwyższa klasa wśród quasi-wybranych, gdyż „[...] ci, którzy są z wiary, ci są synami Abrahama” i „[...] dostępują błogosławieństwa wraz z wierzącym Abrahamem” (Gal. 3:7-9). Będą szczególnymi pomocnikami Starożytnych i Młodocianych Godnych w błogosławieniu świata podczas ziemskiej fazy Królestwa.

(5) Na piątej fotografii przedstawiającej POE jako część quasi-wybranych widzimy ich jako klasę, pokazaną typicznie w gałęziach sosnowych. Neh. 8:15 wymienia pięć rodzajów gałęzi drzew używanych do budowy szafasów na Święto Sza-

łasów. Przedstawiają one pięć klas ze względu na ich stanowiska: Małe Stadko (drzewo oliwne), próbnie usprawiedliwionych (sosna), Młodocianych Godnych (mirt), Wielką Kompanię (palma) i członków wtórej śmierci (drzewo gęste). Por. E10, s. 183, 218; E6, s. 535. Układ ten różni się nieco od podanego w Iz. 41:19. Gałęzie sosnowe przedstawiają tylko próbnie usprawiedliwionych quasi-wybranych, włączając Poświęconych Obozowców Epifanii, podczas gdy gałęzie mirtowe przedstawiają Młodocianych Godnych (PT 1978, s. 56; PT 2004, s. 41 [TP 2004, s. 42-43]).

(6) Szóste zdjęcie POE, jako części quasi-wybranych, przedstawia ich jako podlegających pod Przymierze Abrahamowe wraz z ludźmi, którzy zostaną wybawieni w Tysiącleciu, pokazanymi w typie zwierząt czystych z 1 Moj. 7. Jak wiadomo, zwierzęta także zostały uratowane w Arce – przynajmniej po jednej parze z rodzajów czystych i nieczystych. Zwierzęta te przedstawiają quasi-wybranych i tych niewybranych, którzy ostatecznie zostaną zbawieni. Zwierzęta czyste reprezentują quasi-wybranych, którzy będą zbawieni w Tysiącleciu, tj. POE, Żydów – praktykujących i wierzących w Przymierze Abrahamowe i Mojżeszowe, jako typicznie czystych, oraz próbnie usprawiedliwionych wierzących w Okup i praktykujących sprawiedliwość, jako próbnie czystych. Nieczyste zwierzęta przedstawiają tych z niewybranych, którzy zostaną zbawieni. Natomiast ci, którzy zginęli w potopie, z jednego punktu widzenia przedstawiają ludzi, którzy zginęli na skutek klątwy adamowej, a z innego punktu widzenia – ruchy i systemy imperium Szatana oraz klasę wtórej śmierci. Zwierzęta te zostały umieszczone w Arce jako typ tego, że prospektywnie quasi-wybrani oraz ci niewybrani, którzy będą zbawieni, zostaną włączeni w Przymierze Abrahamowe. Tak jak Arka w typie była środkiem wybawiającym od potopu, tak przedwieczne zamierzenie Boga – Przymierze Abrahamowe – jest dla wszystkich, którzy się pod nim znajdują, środkiem zabezpieczającym przed zniszczeniem. Zwierzęta czyste i nieczyste najwyraźniej zajmowały w Arce zupełnie inne pomieszczenia niż Noe i jego rodzina, tak też w antytypie quasi-wybrani z jednej strony oraz z drugiej strony ci niewybrani, którzy będą zbawieni, są zupełnie inaczej związani z Przymierzem Abrahamowym niż antytypiczny Noe i jego rodzina – cztery klasy wybrane (PT 1978, s. 51 [TP 2013, s. 22]). Niechaj Pan nas błogosławi i pomaga każdemu z nas starać się wiernie wykonywać nasze poświęcenie, abyśmy mogli uzyskać stanowisko, jakie upodoba się Mu nam dać w Jego Królestwie.

PT 2020, s. 50-63

LIST Z INDII

MAMY przywilej podzielić się z naszymi czytelnikami pewnym sukcesem. Jakie to wspaniałe, że Jehowa wciąż znajduje pracowników w służbie dla prawdy.

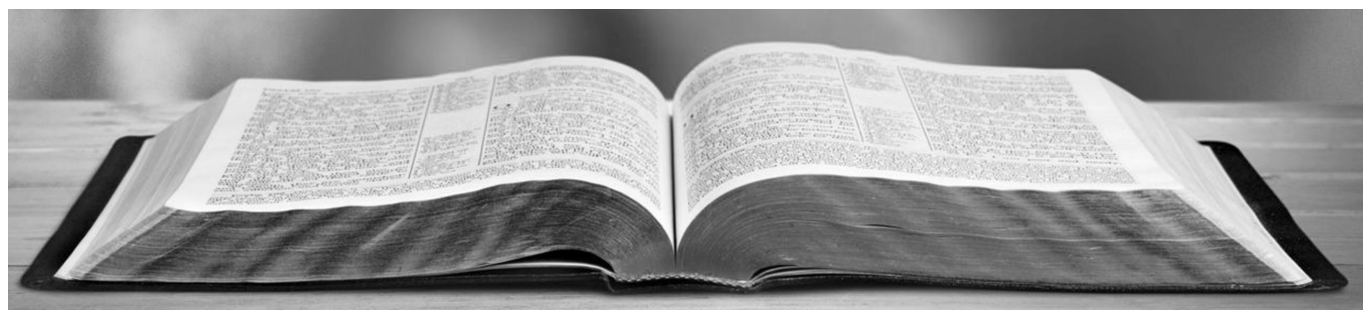
Mój drogi Bracie Leonie – chrześcijańskie pozdrowienia (2 Tes. 1:2)!

Z przyjemnością piszę do Ciebie ten krótki list. Z łaski naszego miłującego Niebiańskiego Ojca Jehowy, praca drukowania i oprawy epifanicznego tomu „Tysiąclecie” w języku tamilskim została właśnie ukończona! Po raz pierwszy w historii Indii nasz tom epifaniczny został wydany w formie książkowej. Bóg bardzo nam dopomógł w ukończeniu tego przedsięwzięcia, nad którym pracowaliśmy przez wiele lat. Gdy widzimy tom epifaniczny w jednym z naszych narodowych języków Indii, ani pióro, ani usta nie są w stanie wyrazić radości i błogosławieństw, jakimi nasz Niebiański Ojciec wypełnił nasze serca i nasze życie. Mam nadzieję, że potrafisz zrozumieć, jak nasze serca radują się w Panu. Spodziewaliśmy się opóźnienia w druku, ponieważ w Indiach nadal panuje lockdown, ale Bóg pomógł nam ukończyć prace drukarskie bardzo szybko. Publikacja epifanicznego tomu XVII w roku 2020 jest ważnym kamieniem milowym w historii LHMM w Indiach (5 Moj. 28:5). Mam nadzieję, że każdy temat poruszony w tym tomie posłuży wszystkim braciom jako pomoc

w oświeceniu prawdą. Jesteśmy przekonani, że pomoże to im jeszcze lepiej rozumieć Boski plan. Niechaj nasz Bóg i nasz Zbawiciel pomogą braciom stać mocno w prawdzie Epifanii poprzez jej pilne studiowanie. Promienie prawdy emanujące od naszego drogiego Pana oświecają Jego lud. Błogosławieństwa, radość i oświecenie prawdą, które otrzymaliśmy za pośrednictwem naszego Pana nie dają się z niczym porównać (Ps. 126:3).

W tych okolicznościach jestem ogromnie wdzięczny naszemu Panu za przywilej wydania tej cudownej książki w Indiach. Bardzo dziękuję za Twoje uprzejme modlitwy, zachętę, wsparcie i aprobatę. To właśnie Twoja zachęta pobudziła nas do ukończenia przedsięwzięcia w tym roku. Pragnę także podziękować wszystkim drogim braciom i siostram, którzy włożyli w nie swoje wysiłki. Niech Wszechmocny Bóg ich błogosławi! Kończę ten list słowami naszego drogiego Pastora Jolly’ego na temat tej książki: „Niech Bóg błogosławi tę książkę ku swej chwale i czci oraz ku zachęcie dla wszystkich tych, którzy ją przeczytają i uwierzą w drogocenne obietnice Boże”! Dziękuję!

Twój brat w służbie Królowi Królów,
V. Vincent Jeyakumar.

PAMIĘTAMY

Dnia **01.01.2021** r. w wieku **89** lat zmarła siostra Aleksandra Maleta ze zboru w Poznaniu.

Dnia **04.01.2021** r. w wieku **83** lat zmarł brat Michał Żuryło ze zboru w Anglitach.

Dnia **16.01.2021** r. w wieku **90** lat zmarła siostra Stefania Grochowicz ze zboru w Łańcucie.

Dnia **17.01.2021** r. w wieku **72** lat zmarła siostra Alicja Tobolska ze zboru w Lublinie.

Dnia **18.01.2021** r. w wieku **75** lat zmarł brat Leopold Markowski ze zboru w Dzierżoniowie.

Dnia **08.02.2021** r. w wieku **78** lat zmarł brat Bogdan Kocot ze zboru w Lublinie.

Dnia **22.02.2021** r. w wieku **85** lat zmarła siostra Kazimiera Wyczyńska ze zboru w Ryczywole.